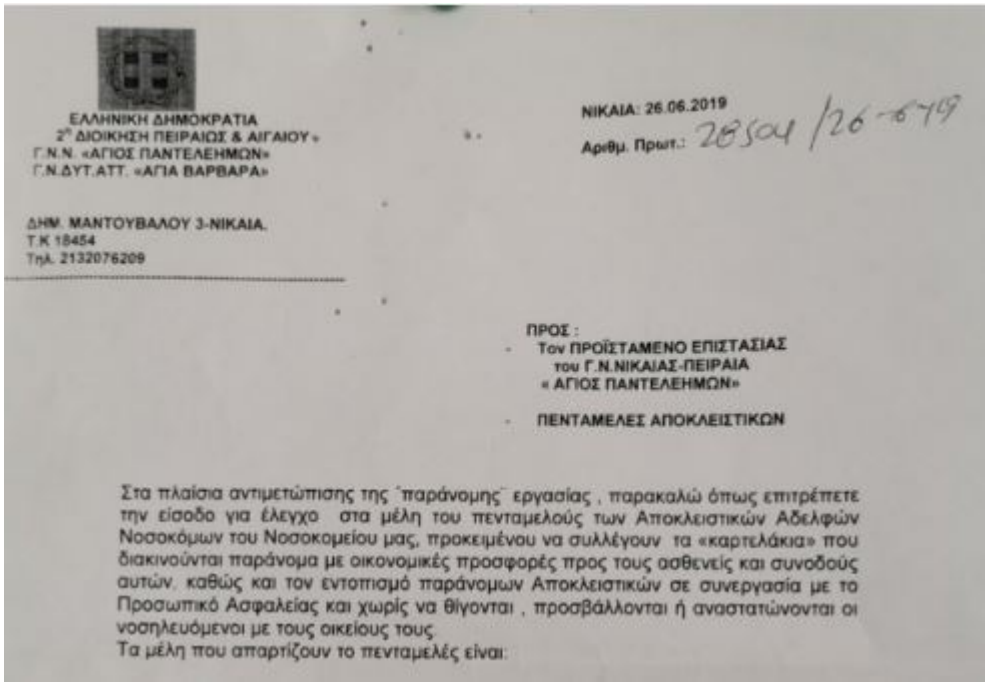
ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Θεόδωρος Μεγαλοοικονόμου

Ο τραγικός θάνατος της αποκλειστικής νοσοκόμας Γκαϊανέ Κασαρτζιάν στο νοσοκομείο της Νίκαιας δεν ήταν ούτε τυχαίος, όπως έχει ήδη λεχθεί, ούτε «εμπρόθετος και αυτοπροκαλούμενος», όπως οι «ειδικοί» χαρακτηρίζουν την αυτοκτονία. Θα πρέπει να μάθουμε, επιτέλους, να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, χαρακτηρίζοντάς τα ως αυτό που πραγματικά είναι και όχι με φραστικά περιτυλίγματα, που συντελούν, αφενός, στο να καταγγέλλουμε τη μια ή την άλλη πλευρά των πραγμάτων και, αφετέρου, να αποφεύγουμε την όποια αναφορά στην πραγματική «αιτία του κακού», συγκαλύπτοντάς την. Και αφού εκφράσουμε «την οδύνη και τον αποτροπιασμό μας», να συνεχίσουμε με τον ίδιο τρόπο, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Ο θάνατος της Γκαϊανέ ήταν μια **δολοφονία,** με όχι μόνον έναν αυτουργό, αλλά πολλούς. Μια δολοφονία-προϊόν της συνδυασμένης λειτουργίας των θεσμών που διαχειρίζονται την αναπαραγωγή του κυρίαρχου κοινωνικού συστήματος και της αγοράς εργασίας, με πρόθυμους πάντα εκτελεστές σε όλα τα πεδία (κρατικός μηχανισμός, με τον θεσμικό ρατσισμό του, κρατικός/γραφειοκρατικός συνδικαλισμός κλπ) των επιταγών και απαιτήσεών τους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
2η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ & ΑΙΓΑΙΟΥ
Γ.Ν.Ν. «ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ»
Γ.Ν.ΔΥΤ.ΑΤΤ. «ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ»

ΔΗΜ. ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ 3-ΝΙΚΑΙΑ
Τ.Κ 18454
Τηλ. 2132076209

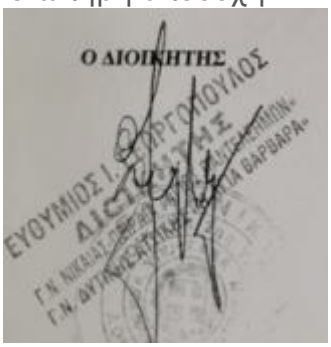
ΝΙΚΑΙΑ: 26.06.2019
Αριθμ. Πρωτ.: 28504/26-6-19

ΠΡΟΣ :
- Τον ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ
του Γ.Ν.ΝΙΚΑΙΑΣ-ΠΕΙΡΑΙΑ
« ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ»

- ΠΕΝΤΑΜΕΛΕΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΝ

Στα πλαίσια αντιμετώπισης της ΄παράνομης΄ εργασίας , παρακαλώ όπως επιτρέπετε την είσοδο για έλεγχο στα μέλη του πενταμελούς των Αποκλειστικών Αδελφών Νοσοκόμων του Νοσοκομείου μας, προκειμένου να συλλέγουν τα «καρτελάκια» που διακινούνται παράνομα με οικονομικές προσφορές προς τους ασθενείς και συνοδούς αυτών, καθώς και τον εντοπισμό παράνομων Αποκλειστικών σε συνεργασία με το Προσωπικό Ασφαλείας και χωρίς να θίγονται , προσβάλλονται ή αναστατώνονται οι νοσηλευόμενοι με τους οικείους τους.
Τα μέλη που απαρτίζουν το πενταμελές είναι:

Η Γκαϊανέ Κασαρτζιάν ήταν πάνω από 25 χρόνια στην Ελλάδα και δεν είχε πάρει άδεια παραμονής, ήταν «χωρίς χαρτιά». Υπάρχουν χιλιάδες μετανάστριες και μετανάστες, όπως αυτή, που για πάρα πολλά χρόνια είναι χωρίς άδεια παραμονής, σε μια κατάσταση διαρκούς επισφάλειας, με ιστορίες και βιώματα, συχνά, απερίγραπτης οδύνης, στέρησης, βίας, τρόμου, που καθιστούν αδύνατη την επιστροφή, όση κι΄ αν είναι η ματαίωση και η απόρριψη που εισπράττουν εδώ. Παγιδευμένες/οι και/ή εξαναγκασμένες/οι σε μια σιωπηρή αποδοχή μιας ζωής στο περιθώριο, με μόνες επιλογές αυτές της καθαρίστριας, της φροντίδας ηλικιωμένων, ασθενών και αναπήρων και για ό,τι γενικά μπορεί να αμείβεται φτηνά, χωρίς ασφάλιση κλπ. Με τις ποικίλων ειδών Μανωλάδες διάσπαρτες σε όλη τη χώρα και με το σεξ-εμπόριο να καιροφυλαχτεί για όποιαν, είτε από την αρχή, είτε ύστερα από διαδοχικές ματαιώσεις, δεν θα εύρισκε άλλη διέξοδο επιβίωσης.

Τι φταίει γι΄ αυτή την κατάσταση αν όχι ο **θεσμικός ρατσισμός** που υπήρχε ανέκαθεν ως στοιχείο της αυτοπροσδιοριζόμενης (στη βάση μιας φαντασιακής κατασκευής) ως «καθαρά ελληνικής ταυτότητας» και του κράτους της, στην υπηρεσία πάντα της κερδοφορίας των ντόπιων (αλλά, εν προκειμένω, **και** των ξένων, επενδυτών κλπ) μεγαλο-κεφαλαιούχων – μια πολιτική που δεν άλλαξε ούτε με την απερχόμενη, πλέον, «πρώτη φορά αριστερά»;

Και δεν επικεντρώνουμε εδώ στην στρατοπεδική πολιτική για την «διαχείριση» του «προσφυγικού» που εγκαινίασε, κατ' επιταγήν της ΕΕ, αυτή η δήθεν «αριστερά», καθώς αυτό ξέσπασε σε όλη του την ένταση επί των ημερών της. Μιλάμε για το μεταναστευτικό κύμα

ιδιαίτερα από την δεκαετία του 90, από χώρες της Αν. Ευρώπης και των Βαλκανίων.

Είναι από τότε που γυναίκες από την Αρμενία, την Γεωργία, την Ουκρανία κλπ περιμένουν να πάρουν άδεια παραμονής, ενώ το εργατικό τους δυναμικό αρμέγεται κανονικά, ακριβώς **μέσω του καθεστώτος της εσαεί μη νόμιμα αναγνωρισμένης, «παράνομης» διαμονής τους.** Τα λεγόμενα «δουλεμπορικά κυκλώματα», τα οποία δαιμονοποιούνται από ορισμένους ως μια από τις κύριες αιτίες ή, ενίοτε, και η κύρια, η πρωταρχική «αιτία του κακού», είναι **αποτέλεσμα και όχι αιτία** – είναι **προϊόν** αυτών των κυρίαρχων πολιτικών, το ίδιο όπως και τα κυκλώματα των διακινητών στο προσφυγικό: θα υπήρχαν διακινητές χωρίς κλειστά σύνορα, χωρίς την Ευρώπη-φρούριο; Ποιος/α από τους διαπρύσιους καταγγέλλοντες τα κυκλώματα των διακινητών ως «πρώτη αιτία του κακού» δεν θα έψαχνε να βρει διακινητή προκειμένου να διαφύγει, αν βρισκόταν παγιδευμένος/η στις συνθήκες της πολεμικής και οικονομικής καταστροφής που τους προκάλεσαν αυτοί ακριβώς που σφραγίζουν τα σύνορα;

Κατά τον ίδιο τρόπο, θα υπήρχαν κυκλώματα εκμετάλλευσης της μαύρης, αδήλωτης εργασίας, ιδιαίτερα των ανθρώπων «χωρίς χαρτιά», αν υπήρχε άμεση χορήγηση άδειας νόμιμης παραμονής στους/στις μετανάστες/στριες και εξασφαλισμένη πρόσβαση σε μια κανονικά αμειβόμενη εργασία;

Με τον ίδιο, άλλωστε, τρόπο της μαύρης, αδήλωτης, περιστασιακής εργασίας δεν δουλεύουν πια όλο και μεγαλύτερα τμήματα του ελληνικού πληθυσμού; Χώρια που πολλές από τις μετανάστριες αποκλειστικές (στο σπίτι, ή στο νοσοκομείο) δεν είναι σε κανένα «κύκλωμα μαύρης εργασίας» – είναι μόνες, με οικογένειες και θραύσματα οικογενειών, με παιδιά, εγγόνια κλπ, και παλεύουν μια ζωή για να επιβιώσουν και ταυτόχρονα να βοηθήσουν, ακόμα και συγγενείς στις χώρες προέλευσης. Παλεύουν μόνες....

Στο χώρο της Υγείας, τώρα, η «αποκλειστική νοσοκόμα» υπήρχε και προ της κρίσης και της δραστικής μείωσης του νοσηλευτικού προσωπικού των νοσοκομείων. Είχε να κάνει, αφενός, με το γεγονός ότι το νοσηλευτικό προσωπικό δεν ήταν ποτέ, από ποσοτική άποψη, όσο πραγματικά χρειαζόταν και αφετέρου, με τον τρόπο της σύλληψης και της άσκησης του ασκούμενου ιατρικού και νοσηλευτικού ρόλου – με μια τάση, όλο και πιο ισχυρή τα τελευταία χρόνια και προωθούμενη από νοσηλευτικές ενώσεις (ΕΝΕ κλπ), συνδικάτα (ΠΟΕΔΗΝ κλπ), για αναγωγή του νοσηλευτικού ρόλου σ' ένα όλο και πιο αποστειρωμένο «άθροισμα καθηκόντων», κατ΄ εικόνα και ομοίωση ενός ιατροκεντρικού μοντέλου. Σε μια κατεύθυνση όπου η ολότητα του πάσχοντος υποκειμένου χάνεται πίσω από ένα συμπίλημα αυτών που περιγράφονται, ορίζονται και θεωρούνται ως ο επίσημα καθιερωμένος ρόλος, το

«αντικείμενο εργασίας» που επιδιώκεται να εκτελείται, σε αντιδιαστολή με αυτά τα οποία ορίζονται ως «εκτός του ρόλου» και, έτσι, εναποτίθενται στην «αποκλειστική νοσοκόμα» – λόγω της κυρίαρχης εκπαίδευσης, κουλτούρας κλπ, που «μας διέπει» και ανεξαρτήτως του επαρκούς, ή (συνήθως) όχι, αριθμού του προσωπικού.

Ετσι, με την επέλαση της κρίσης και των μνημονίων, μεγάλα κομμάτια του κόστους της φροντίδας, ακόμα και στη διάρκεια της νοσηλείας μέσα στα νοσοκομεία, φορτώθηκαν βαθμιαία, όλο και πιο πολύ, στις τσέπες των ασθενών και των οικογενειών τους. Όταν, σε κάποιες περιπτώσεις, χρειάστηκε ακόμα και σεντόνια και άλλα βασικά είδη να φέρνουν από το σπίτι.... πόσο μάλλον την «γυναίκα που φρόντιζε» τον νοσηλευόμενο στο σπίτι πριν κάνει εισαγωγή στο νοσοκομείο – όπως στην περίπτωση της Γκαϊανέ.

Συχνά, μάλιστα, το να έχεις «αποκλειστική», ιδιαίτερα όταν πρόκειται για ψυχικά πάσχοντες (σε κλινικές σωματικής ιατρικής των γενικών νοσοκομείων αλλά, συχνά, ακόμα και σε ψυχιατρικές κλινικές), είναι άμεσα συνυφασμένο με την αποδοχή για νοσηλεία (!).

Όταν, λοιπόν, μιλάμε, ιδιαίτερα από την αριστερά, για επαρκώς στελεχωμένο σύστημα υπηρεσιών, καλό θα ήταν να τονίζουμε ότι, σ΄ αυτή την περίπτωση, όχι, απλώς, ότι δεν θα είχαμε ανάγκη τις «αποκλειστικές νοσοκόμες» (και μεταξύ αυτών και τις μετανάστριες), αλλά ότι μεταξύ των νοσηλευτριών που θα στελέχωναν το σύστημα αυτό, θα έπρεπε να μπορούν να είναι **και οι μετανάστριες** αυτές, που θάπρεπε να έχουν τη νόμιμη άδεια παραμονής τους και το δικαίωμα της πρόσληψης σε μονάδες του συστήματος, το ίδιο όπως και οι ντόπιες.

Και εδώ είναι που η χρόνια ανεπάρκεια και η κρίση του συστήματος μεταφέρεται σ΄ ένα «πόλεμο μεταξύ των φτωχών». Ανάμεσα στις «γνήσιες ελληνίδες αποκλειστικές» (όπως αυτοδιαφημίζονται στις κάρτες που μοιράζουν στην εν δυνάμει πελατεία τους μέσα στα νοσοκομεία), ενάντια στις «ξένες», τις «παράνομες» κλπ. Με τη δημιουργία ενός σωματείου αποκλειστικά «ελληνίδων αποκλειστικών νοσοκόμων» που εκπέμπει ένα ρατσιστικό, έως και χρυσαυγίτικο «άρωμα».

Απέναντι στην επιεικώς εμετική ανάρτηση του Athens Voice, είχαμε τις όχι λιγότερο προβληματικές δηλώσεις μελών του ΔΣ του εν λόγω σωματείου, ότι είχαν αναλάβει έρευνα για την Γκαϊανέ, ότι είχε, υποτίθεται, τέσσερις ασθενείς που φρόντιζε στον ίδιο θάλαμο και ότι είχε ειδοποιηθεί αρμοδίως να φέρει τα χαρτιά της και ότι ήταν το «αδίστακτο κύκλωμα των διακινητών» που την ανάγκασε να διαφύγει και έτσι να πέσει από τα παράθυρο και να σκοτωθεί. Την είδαν, μάλιστα, λένε, να τηλεφωνεί και να μιλά σε έντονο ύφος πριν πέσει,

άρα ζητούν να γίνει άρση του τηλεφωνικού απορρήτου ώστε ν΄ αποδειχτεί αυτό που υποψιάζονται (!!!), ότι, δηλαδή, κάποιος την πίεσε να διαφύγει για να μη συλληφθεί (!!!)

Μάλιστα, οι νόμιμες, «γνήσιες ελληνίδες» αποκλειστικές νοσοκόμες είχαν ήδη αναλάβει καθήκοντα χωροφύλακα, στη βάση εγγράφου του Διοικητή του νοσοκομείου, που κοινοποιήθηκε **τρεις μέρες πριν** το τραγικό συμβάν, το οποίο όριζε πενταμελή επιτροπή Ελληνίδων «νόμιμων» αποκλειστικών νοσοκόμων που, σε συνεργασία με το προσωπικό ασφαλείας του νοσοκομείου, θα αναζητούσε και θα έδιωχνε τις «παράνομες» αποκλειστικές. Είχε προηγηθεί υπουργική απόφαση του Πολάκη, που «ρύθμιζε», υποτίθεται, ζητήματα τα οποία, μεταξύ άλλων, αφορούσαν στην επιλογή των αποκλειστικών νοσοκόμων που γίνονται «αποδεκτές» στα νοσοκομεία και όριζε υπεύθυνους γι΄ αυτό τον διευθυντή της κλινικής, την προϊσταμένη και γενικά τη νοσηλευτική υπηρεσία, από κοινού με το προσωπικό ασφαλείας του νοσοκομείου.

Ο πρόεδρος της ΠΟΕΔΗΝ, αν και δηλώνει ότι αντέδρασαν στην ανάληψη από το νοσηλευτικό προσωπικό του νοσοκομείου αυτού του ρόλου (είχαν γίνει μάλιστα, όταν εκδόθηκε η απόφαση του Πολάκη, και σχετικές κινητοποιήσεις σε διάφορα νοσοκομεία), ωστόσο δεν είναι αντίθετος στο μέτρο. Απλώς, θέση του είναι ότι πρέπει να το ασκεί το προσωπικό ασφαλείας του νοσοκομείου.

Μάλιστα, μέσα από αυτό το συστατικό του προεδρείου της ΠΟΕΔΗΝ μείγμα ενός στενά καταγγελτικού λόγου (απλώς «λόγου») και άμετρου λαϊκισμού, φαίνεται, σε σχετική ανακοίνωσή τους, ότι βλέπουν πολύ θετικά τον διωγμό των «παράνομων» αποκλειστικών, καθώς, όπως γράφουν, «πριν τρεις μήνες, είχαν γίνει 400 ταυτοποιήσεις σε συνεργασία με την Αστυνομία της Νίκαιας και είχαν σταλεί 30 περιπτώσεις παράνομων αποκλειστικών στα Δικαστήρια»… «Το φαινόμενο των παράνομων αποκλειστικών, συνεχίζουν, είχε καταπολεμηθεί στα πλαίσια του νόμου. Τι μεσολάβησε και βγήκε η παράνομη απόφαση του διοικητή;» Κι αφού παραθέτουν την συνήθη λεκτική πομφόλυγα ότι «με βία και καταστολή δεν επιλύεται το πρόβλημα των παράνομων αποκλειστικών…» (το ‘παράνομων’ χωρίς εισαγωγικά), …. «Χρειάζονται προσλήψεις νοσηλευτικού προσωπικού και ο ΕΟΠΥΥ να εγκρίνει την δαπάνη για όλο το 24ωρο των ασθενών που χρήζουν περιποίηση από αποκλειστικές νοσοκόμες»…. καταλήγουν στην σαφή και επίσημη θέση του σωματείου τους που είναι «να ενισχυθεί, παράλληλα, η φύλαξη των νοσοκομείων, προκειμένου **να διενεργείται έλεγχος παρουσία της Αστυνομίας»** (υπογρ. δική μας). Αυτή είναι η ΠΟΕΔΗΝ.

Η νομιμότητα, για την οποία μιλούν όλοι, κράτος, υπουργείο, θεσμικά σωματεία κλπ, είναι,

βέβαια, πολύ επιλεκτική. Το να έλθει η «αποκλειστική», που φροντίζει κάποιον στο σπίτι του, μαζί του για να συνεχίσει την φροντίδα όταν αυτός εισαχθεί για νοσηλεία, και μάλιστα αυτή η «αποκλειστική» να είναι και «ξένη», είναι «παράνομο». Η ελεύθερη είσοδος, όμως, πχ, των ιατρικών επισκεπτών των φαρμακοβιομηχανιών, που αλωνίζουν απρόσκοπτα όλη μέρα όλα τα νοσοκομεία, και που, στη συνάντηση με τους οποίους, ένα μεγάλο μέρος των γιατρών καταναλώνει σημαντικό μέρος του ωραρίου εργασίας του (για την «ποικιλότροπη» χειραγώγησή του στην προώθηση των φαρμακευτικών τους προϊόντων), είναι και «νόμιμο» και, προπαντός, «ηθικό».

Φτάνουμε, λοιπόν, από ένα κράτος

-που αρνείται στις/στους μετανάστριες/ες την νόμιμη άδεια παραμονής (και έτσι στη δυνατότητα για πρόσβαση στην αγορά εργασίας με τα καθιερωμένα ως νόμιμα μέσα),

-και που ακόμα και το κόστος ενός μεγάλου μέρους της νοσοκομειακής νοσηλείας/φροντίδας το μεταφέρει στην τσέπη των νοσηλευομένων και των οικογενειών τους, σε μιαν ανάθεση, από το Υπουργείο Υγείας της (πάλαι ποτέ, πλέον) «πρώτης φοράς αριστεράς» – μέσω και της δεόντως προσαρμοσμένης εφαρμοστικής εγκυκλίου του Διοικητή του νοσοκομείου της Νίκαιας – της αποστολής του «κυνηγού κεφαλών» στις «γνήσιες ελληνίδες» αποκλειστικές.

Ότι ο θάνατος της Γκαϊανέ Κασαρτζιάν ήλθε **μόλις τρεις μέρες** μετά την έκδοση της απόφασης του Διοικητή του νοσοκομείου της Νίκαιας, **μόνο τυχαίο** δεν είναι.
Δείχνει πως ένα ολόκληρο σύστημα, με τους πάντα πρόθυμους υπηρέτες του σε όλα τα επίπεδα και τα πεδία, διέπραξε μια **δολοφονία,** η οποία **δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη.**

Και όχι απλώς με δακρύβρεχτες και κατ’ εφαπτομένην του πραγματικού διακυβεύματος ανακοινώσεις. Ο θάνατος της Γκαϊανέ Κασαρτζιάν μας αφορά όλους και όλες.

3/7/2019